

**Skarga wniesiona w dniu 24 września 2008 r. —
Säveltäjain Tekijänoikeustoimisto Teosto przeciwko
Komisji**

(Sprawa T-401/08)

(2008/C 313/69)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Säveltäjain Tekijänoikeustoimisto Teosto ry (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat H. Pokela)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C (2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie COMP/C2/38.698 — CISAC
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania poniesionymi przez Teosto

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C (2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie COMP/C2/38.698 — CISAC, zgodnie z którą wymienione w niej przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 WE i art. 53 EOG, wprowadzając do zawieranych umów o wzajemnej reprezentacji ograniczenia odnoszące się do członkostwa zawarte w standardowej umowie International Confederation of Societies of Authors and Composers (Międzynarodowej Konfederacji Związków Autorów i Kompozytorów zwanej dalej: umową standardową CISAC) lub stosując w praktyce takie ograniczenia.

Zdaniem skarżącej, Komisja w niewystarczającym stopniu uzasadniła swoją decyzję. W decyzji tej nie dokonano analizy założeń i szczególnych cech, którymi różnią się od siebie poszczególne podmioty zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Komisja niesłusznie przyjęła, iż powodem zaistniałej sytuacji jest chęć ograniczenia konkurencji, podczas gdy w rzeczywistości jest ona wynikiem zwykłych przemian rynkowych. Teosto poinformowała Komisję o szczególnych cechach zakresu jej działalności oraz fińskiego rynku muzycznego, lecz ta nie odniosła się w żaden sposób do tych informacji w wydanej przez siebie decyzji. Nieuwzględnienie przez Komisję strategii działania Teosto w okolicznościach, które wystąpiły, powoduje, że niełatwo jest doszukać się w uzasadnieniu decyzji względów, na których się ona oparła.

Jeśli chodzi o naruszenie art. 81 ust. 1 WE w odniesieniu do warunków członkostwa, zdaniem Komisji podmioty zbiorowego zarządzania prawami autorskimi naruszyły ten przepis albo poprzez wprowadzenie do zawieranych umów warunków uznawanych przez Komisję za zakazane, albo przez dalsze ich stosowanie w praktyce nawet po ich usunięciu z tekstu umów. Komisja nie stwierdziła, które z tych naruszeń art. 81 ust.1 WE

zostało popełnione jej zdaniem przez Teosto. Z decyzji nie wynika też w sposób jasny, na jakiej podstawie Komisja przyjmuje, że Teosto rzeczywiście stosowała warunki dotyczące członkostwa w praktyce. Decyzja jest obciążona błędami prawnymi, ponieważ Komisja miała możliwość stwierdzenia w sposób bardziej precyzyjny, jakie naruszenie miało zostać popełnione przez adresata decyzji i na jakich podstawach ten zarzut jest oparty.

Uzasadnienie Komisji w odniesieniu do zarzucanych działań koordynujących terytorialny podział rynku jest wewnętrznie sprzeczne.

Komisja zastosowała art. 81 ust. 1 WE w sposób błędny. Teosto w przeciwieństwie do twierdzenia Komisji nie naruszyła tego artykułu poprzez zastosowanie ograniczeń odnoszących się do członkostwa zawartych w art. 11 ust. II umowy standardowej CISAC. Nie stosowała ona żadnego z warunków odnoszących się do członkostwa uważanych przez Komisję za zakazane. Ograniczenia odnoszące się do członkostwa nie mają na celu ograniczenia konkurencji ani też nie wywołują takiego skutku.

Teosto w przeciwieństwie do twierdzenia Komisji nie naruszyła art. 81 ust. 1 WE poprzez działania koordynujące terytorialny podział uprawnień do wydawania licencji. Podział ten nie jest wynikiem działań koordynujących. Podział terytorialny nie ma na celu ograniczenia konkurencji ani też nie wywołuje takiego skutku. Ograniczenie kompetencji do określonego terytorium, nawet jeśli chodzi o państwo siedziby podmiotu będącego stroną umowy, nie jest zakazane. Takie zachowanie jest dozwolone i z uwagi na zwyczajne warunki rynkowe było ono najrozsądniejszą opcją, na którą Teosto mogła się zdecydować.

W przeciwieństwie do twierdzenia Komisji Teosto nie naruszyła art. 81 ust. 1 WE poprzez stosowanie klauzuli wyłączności zawartej w art. 1 ust. I i II umowy standardowej CISAC. Klauzula ta nie oddziałuje w żaden sposób na konkurencję, nie ma ona na celu jej ograniczenia ani też nie wywołuje takiego skutku.. Teosto nie stosowała klauzuli wyłączności, gdyż powiększenie terytorium, na którym prowadzi ona działalność i zakres kompetencji przyznanych innym podmiotom, z którymi Teosto zawarła umowy, opierają się na przesłankach narzuconych przez zwykłe zależności rynkowe.

Nawet gdyby uznać, iż Teosto naruszyła w jakikolwiek sposób art. 81 ust. 1 WE jej zachowanie trzeba by jednakże uznać za zgodne z prawem na podstawie art. 81 ust. 3 WE. Aktualny system, a w szczególności wchodzące w jego skład terytorialne podziały kompetencji skutkowały znacznym wzrostem efektywności, który jest korzystny także dla konsumentów, nie eliminując jednocześnie konkurencji i nie wykraczając poza to, co konieczne dla osiągnięcia takiego wzrostu efektywności.

Komisja przekroczyła swoje uprawnienia poprzez nakazanie podmiotom zbiorowego zarządzania prawami autorskimi renegeacji umów, gdyż nie może ona nakazać wprowadzenia środków o charakterze aktywnym w celu zmiany zachowania, które nie narusza art. 81 WE.